

Tekster: Sl 19,2-7, Ef 4,1-6, Luk 14,1-11

Salmer: Lihme 9.00 736, 289, 260, 24, Rødding 10.30: 392, 305, 289, 260, 438, 477, 24

Jeg var en gang på fisketur sammen med min søn og min svoger. Vi skulle fiske et sted her i nærheden, hvor jeg tit havde fisket. De to andre havde aldrig været der. På vej ned til åen skulle vi igennem en rørskov. "I skal bare følge efter mig", sagde jeg, for jeg var jo stedkendt. I samme øjeblik stod jeg i vand til livet, fordi der var en grøft, jeg havde glemt. "Nej, det tror vi ved nærmere eftertanke ikke vi gør!" Lød det tørt fra min svoger omme bag ved.

Forleden var der en der sagde: Det er for meget, at Jesus bare kommer og maser sig frem og siger nu skal I følge mig, og nu skal I gøre sådan og sådan og nu skal I tro sådan og sådan. Hvordan kan han tillade sig at kommandere rundt med vildfremmede mennesker på den måde?

Jeg synes det var rigtigt klogt sagt, og jeg synes det rammer lige nøjagtigt ned i det, der er både Biblens og især Det nye Testaments problemstilling, men også kirkens problemstilling: Med hvilken autoritet stiller vi os op og lader som om vi ved noget om menneskers liv, som de ikke selv ved?

Og rammer Jesus's ord om at man ikke skal ophøje sig selv og sætte sig øverst til bordet ikke ham selv. Stillede han ikke lige præcis sig selv op og sagde: Jeg er vejen og sandheden og livet, følg mig, lyt til mig, tro på mig?

Og bliver det hele ikke temmelig komisk, hvis ikke lige netop det var så tragisk, når man tænker på, at den vej Jesus ville have alle andre til at følge sig den endte i en ikke bare pinefuld, men også pinlig, død på et kors? Er det så ikke temmelig forståeligt, at der var mennesker der besvarede hans "Følg mig!" med et: "Nej, det tror vi ved nærmere eftertanke ikke vi har lyst til?"

Men lad os tage fat på evangeliefortællingen.

Det er sabbat. Og Jesus er indbudt til spisning i en fornem farisæers hjem. Det siger noget om Jesus. Og det siger noget om farisæerne. Det var velkendt at Jesus og farisæerne gensidigt var meget skeptiske over for hinanden. Men Jesu skepsis over for farisæerne betyder ikke at han undgår dem, tværtimod, han kommer hele tiden i clinch med dem. Og farisæerne på deres side prøver heller ikke at undgå Jesus. I dagens fortælling har en af deres ledere inviteret ham til frokost, og gang på gang hører vi om at farisæere opsøger Jesus og henvender sig til ham. Uanset at det er farisæerne der er blandt drivkræfterne til at få ham slået ihjel siden hen. Hvad vil de hinanden, Jesus og farisæerne. Hvorfor lader de ikke bare hinanden i fred, når de nu helt åbenlyst ikke kan lide hinanden? Det har med Gud at gøre. Farisæerne tænker, at Gud har fastsat en ufejlbarlig urokkelig orden, og han har i moseloven givet mennesker mulighed for at leve efter denne orden. Hvis blot man retter sig efter moseloven, så kan intet gå galt, sådan siger den farisæiske logik. Så når mennesker rammes af sygdom og ulykke, så må det være konsekvensen af noget forkert, de selv eller deres nærmeste har gjort. Verden er jo skabt fuldkommen, så kun menneskets

manglende vilje til at virkeliggøre fuldkommenheden i deres eget liv kan give onde og ødelæggende kræfter spillerum i verden.

Og det er jo ikke kun farisæerne der tænker sådan. Faktisk er det meget nærliggende at tænke sådan, når noget går galt i ens liv.

For Jesus ser det anderledes ud. De onde, ødelæggende kræfter er på spil uafhængigt af mennesker. Og Gud er ikke først og fremmest den urokkelige ordens ophavsmand, men Gud er optændt af en lidenskabelig kærlighed til den verden, han har skabt. Og Gud fører en uafsluttelig kamp mod de kaotiske ødelæggende magter, for at ikke det skaberværk, han elsker skal gå i stykker. Og det ser vi så udspille sig for vore øjne i evangeliestykket, vi lige har hørt.

Lige der midt i farisæerens hus, ordenens højborg, står en mand med vattersot. En syg mand. Ja, og ikke bare det. Vattersot har en helt særlig symbolværdi. Noget af det første Gud gjorde, da han skabte verden, det var at trængte det kaotiske urhav tilbage for at den ordnede verden kunne fremkomme. Men nu står der her midt i stuen et menneske, der er et lyslevende eksempel på at urhavet er vendt tilbage og har bredt sig ind i et menneske, så det i bogstavelig forstand er ved at kvæle det. Hvad så? Skal urhavet have lov at brede sig, skal den skabte verden gå til grunde, fordi det er fridag? Nej! Når kaos kommer væltende skal der arbejdes. Så skal der skabes. Og når kaos er trængt tilbage, så kan der hviles. Og Jesus skaber. Som Gud på den anden dag trængte urhavet tilbage med sit ord, sådan driver Jesus med sit ord det ødelæggende vand ud af den syges krop. For Jesus er Gud.

Anden halvdel af evangeliet i dag handler så om, at Jesus fortæller farisæerne, som har travlt med at sikre sig de bedste pladser ved bordet, en lignelse om, at man ikke straks skal sætte sig til højbords, når man kommer til et gilde. For hvis der kommer en, der er nærmere til pladsen end en selv bliver det pinligt for en at værten kommer og flytter en ned til en dårligere plads.

Det er en lignelse, hører vi. For det handler slet ikke om bordskik og den slags. det handler om hvem der har adkomst til at tale om Gud!

Og det er så også svaret på den indvendig mod Jesu nævenyttighed og anmassende adfærd, jeg citerede i begyndelsen, skal det vise sig om lidt..

Er Jesus anmassende?

Hvis man ser et andet menneske sjoske lige ud foran en bus, så er det ikke anmassende at springe ud på kørebanen og trække den pågældende tilbage på fortovet uden at bede om lov først. Det er en velgerning.

Men det var anmassende, som jeg en gang hørte en læge fortælle, da hun var standset op ved et trafikuheld og havde bøjet sig over en tilskadekommen, da der pludselig kom en ung mand farende og skubber hende væk, mens han råber: flyt dig. Jeg har kursus i førstehjælp!

Det er anmassende når et menneske ud fra en falsk bevidsthed om egen formåen tiltager sig magt over et andet menneske. Det er ikke

anmasselse, når et menneske der ser et andet menneske være i livsfare redder dette menneske uden at spørge om lov først.

Hvis Jesus bare er én af os, hvis han bare er et menneske som alle andre, så er det topmålet af uforskammethed og nævenyttighed, at han gang på gang fortæller mennesker, hvad der er meningen med deres liv og hvordan de skal bruge det. Så er det sygt, at han stiller sig op som en der er kaldet til at lede og frelse alle andre. Men hele vores kristne tro handler jo også om, at samtidig med at Jesus er et menneske som vi, så er han også noget andet. Han har set noget vi ikke har set, han har en bevidsthed og en viden, vi ikke har. Fordi han er Gud. Forholdet mellem ham og os andre er, at han ser den bus, vi ikke har fået øje på, men som vi sjosker lige ud foran.

Forholdet mellem farisæerne og ham er som forholdet mellem manden der har taget førstehjælpskursus og lægen der har en dybtgående viden om, hvad man gør ved lemlæstede og traumatiserede mennesker.

Derfor er det ikke anmasselse, men omsorg, når Jesus siger til os: I er på vej lige ud i afgrunden. For I tror alt handler om at sikre jer selv, at skaffe fordele for den gruppe I tilhører og pleje jeres egne interesser. Men I tager fejl! For I har fået liv her på jorden for at være redskaber for kærlighed. Meningen med jer og jeres liv, at I skal bruge tid på hinanden, bruge kræfter på hinanden, tjene hinandens interesser og dermed være med til at bringe hinanden velbeholdne gennem tilværelsen.

Men hvor ved han det fra, Jesus? Er det ikke bare noget han selv finder på? Kan det ikke være lige så rigtigt, når nogen siger, at livet handler om, at skaffe sig selv en plads i solen, og skubbe dem til side der står i vejen for en selv og dem, man føler sig knyttet til?

Jesus selv siger, at det han stiller sig op fortæller andre mennesker om deres liv, det er ikke noget han selv finder på. Det er noget han ved fra Gud, fordi han er ét med Gud og fordi han deler Guds tanker. Og når vi her i kirken taler autoritativt om meningen med livet, så gør vi det i tro på, at Jesus havde ret, når han talte om Gud. Så det ikke bare var Jesus fra Nazareth's ord han talet, men Gud den almægtiges egne ord?

Jamen hvad så med korset? Endte det hele ikke bare i en pinlig fiasko?

Nej, det tror vi jo ikke. For vi tror ikke at korset var det sidste. Vi tror, at Jesus opstod fra de døde. Vi tror at Gud selv hentede Jesus op fra den nederste plads. Den dødsdømte, forhåned og udstødte forbryders plads og satte ham til højbords ved Gud den almægtiges højre side.

Og derfor har Jesus ret når han siger til farisæerne: I har taget nogle pladser, der slet ikke tilhører jer. det er slet ikke jer, der skal fortælle om hvem Gud er og hvad Gud vil, for I har kun jeres egne tanker og påfund at tale ud fra. Men Gud har sendt sin egen søn til verden, for at verden skal lære ham at kende. Og vi tror, at Jesus havde ret, når han sagde: det er mig, Gud har sendt til verden. Det er mig, Gud har

sat til at tale på sine vegne. Hvorfor vi tror det, må enhver gøre op med sig selv. Jeg tror det, fordi mit hjerte siger mig, at sådan er det.

Amen.